Води папившися з ясного джерела,
Вертаються воии під поклики пастуші,
І хитро щуляться у перволітків уші...
Хвилина — і табун мов буря понесла.

А вечір глибшає. Рожево-сиза мла
Оповиває стен, людські голубить душі,
І хмарки плямами розбризканої туші
Стають на обрії, подібному до скла.

І от, натомлені, притихлою ходою
Вони вертаються. Лиш кілька стригунців
Не хочуть ні вівза, ні сну, ні супокою.
Старого пастуха бере і сміх, і гнів:

Ну, сказано — малі! Усе б то їм брикати!..
А легіт пестить їх, немов ласкава маги.

26 лютого 1928 р